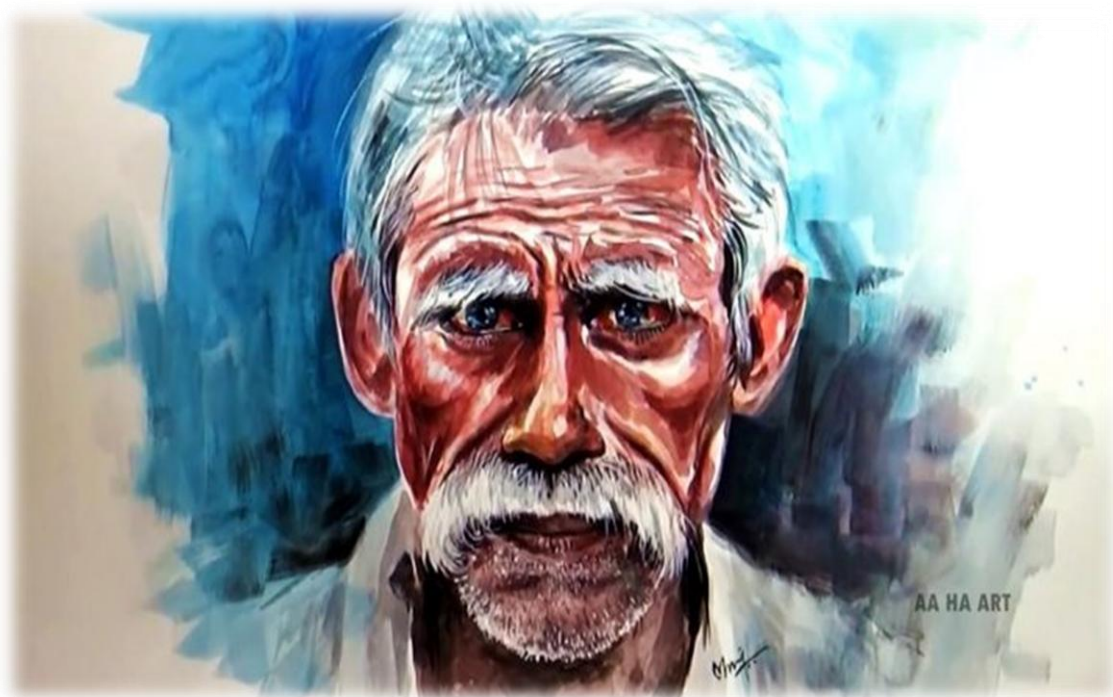

Άκου με γιε μου... Ξέρω καλά πως σου' ναι δύσκολο να δίνεις αδιακρίτως σε όλους όσους σου ζητάνε...

Άκου με γιε μου.

Ξέρω καλά πως σου' ναι δύσκολο να δίνεις αδιακρίτως σε όλους όσους σου ζητάνε.

Το νιώθω ο μπάρμπα και το κατανοώ.

Και παρότι ο Αη Γιάννης ο Χρυσόστομος θα' λεγε πως να δίνεις ακόμα κι αν ο άλλος σου λέγη ψέματα.

Και πως δεν είν' δικιά σου δουλειά το ψέμα τ' αλλουνού.

Τα ίδια και αυστηρότερα άκουσα στο ραδιόφωνο της Πειραϊκής Εκκλησιάς που τα' λεγε ο κυρ Στέφανος Δημόπουλος ο οφθαλμίατρος στη Σοφούλα τη Χατζή για το τι φοβερά έλεγε για τούτα εδώ ο Άγιος Γερο Παΐσιος.

Γιατί απορείς και μου χαζοχαμογελάς;

Νομίζεις ελόγου σου πως εδώ στην ερημιά εμείς χαζεύουμε ή ακούμε τα ερωτοτράγουδα που ποτίζουνε τον κοσμάκη; Την ψυχή μας ταΐζουμε, παληκαρά.

Το λοιπόν. Αυτά που σου λέγω απόψε, δεν στα λέγω από μονάχος μου ο αγράμματος. Σοφοί κι Αγιασμένοι τα λένε.

Το τελευταίο που θα σου πω μονάχα είναι δικό μου.

Και ήθελα να στο πω από καιρό.

Μα δεν έβρισκα την αφορμή.

Μέχρι εψές που με πήρε στο τηλέφωνο, όπως με παίρνεις και συ στη χάζη και στη φέξη, ο εγγονός μου ο φρεσκοπαντρεμένος.

Να μου πει το χουνέρι που' παθε το πρωινό της ίδιας μέρας.

Της μέρας ντε, που ανοίξαν τα σχολειά.

Σ' ένα φανάρι, εκεί στην Αθήνα που βολοδέρνετε, είδε, λέει, μέσα από το αμάξι του από μακριά μια νεαρή κοπέλα να ζητάει από τα σταματημένα στο κόκκινο.

«Να δώκω όταν φτάσω κοντά της; Να μη δώκω.» η σκέψη του.

Στο πορτοκαλί που του' τυχε κάτι τον φρέναρε να μη φύγει. Εκείνος, όχι τα πορτοκαλιά, αλλά και τα κατακόκκινα περνάει συνήθως-έχουμε μαλώσει πολλές φορές για δαύτο.

Τον σκούνητξε και η γυναίκα του από δίπλα μ' ένα δίφραγκο.

Ντράπηκε που δεν ήταν, λέει, ολότελα δικιά του η σκέψη.

Το έβγαλε και της το' δωκε.

Εκείνη τους κέρασε μ' ένα πικρό χαμόγελο, φχαριστώντας τους με το χέρι στην καρδιά.

Πριν φύγει, θες από τύψεις ο εγγονός, την ερώτησε πως την ελένε...

Έλαμψε τότενες εκείνη.

– «Ευανθία με λένε. Σήμερα γιορτάζω. Είναι της Αγίας Ευανθίας σήμερα. Αν την ξέρετε... Πολύ σας ευχαριστώ που κάνατε τον κόπο να σταματήσετε για μένα...»

Άναψε ο Γρηγόρης.

Κοιτάχτηκαν μεταξύ τους τα νιόπαντρα, που θα' λεγε και ο μπαρμπα Κώστας ο Γανωτής...

(Πολύ τον πάω αυτόν τον μπάρμπα. Γραμματιζούμενος, αλλά κι απλός. Σπάνιο μπλέξιμο...).

Ξεκίνησαν, το λοιπόν.

Τους έπεσαν όμως τα σαγόνια.

Σαν ξύπνιος μου φαίνεσαι, καταλαβαίνεις.

Σιγά το δίφραγκο που δώκανε.

Τόσο όμως έκανε το μάθημα που πήρανε.

Τώρα το μπορώ να σου πω και το δικό μου:

Η δικιά μου η γυναίκα (καλή της ώρα εκεί που βρίσκεται, αγία γυναίκα. Με άφησε μονάχο. Χρόνια παλεύω να την συγχωρέσω που' φυγε πρώτη...) έλεγε και σε μένα και στα παιδιά μας:

«Δεν ξέρω σε ποιους θα δίνετε.

Αυτό που ξέρω είναι πως άμα βλέπετε γυναίκα να ζητάει, κι αν είναι και μικρή και όμορφη, ακόμα πιότερο.

Να της δίνετε οπωσδήποτε! Μην μπει στον πειρασμό και φταίτε και σεις. Το καταλαβαίνεις και του λόγου σου;» μου' γνεφε σκουντώντας με εκεί πάνω στο αγροτικό μας.

Αυτά, το λοιπόν.

Σκέψου τα όλα τούτα και βάλε αρχή.

Σε φτάνουνε για σήμερα;

ο μπάρμπας.

Πηγή: amfoterodexios.blogspot.com